

til Spørgsmaalet Ølafgift, høj eller lav, at en saadan Afgift kan være saa forfærdelig sønderknugende, navnlig ikke for Landbruget, som bærer en forsvindende ringe Del af Tolden, baade i sin Produktion og i sin Husholdning.

Nej, Sandheden er, at vi har meget lave Toldsatser og i udstrakt Grad Toldfrihed herhjemme. Vi har, maalt over en Bank, i Gennemsnit de halve Toldsatser af Sveriges, og naar man ser hen til de Priser, der er i det toldbeskyttede Sverige, vil man se, at Priserne i Sverige ofte er billigere end her, saaledes at al Tale om Fordyrelse gennem Told maa falde bort. I Tyskland findes der meget betydelige Toldskatter og Toldbyrder. Ogsaa der er Priserne alligevel lavere end hos os, saaledes at Talen om den Prisfordyrelse, man tilskylder Tolden, er hen i det blaa. Og alt dette kommer jo allerbedst til Syne gennem hele det Problem, som samler sig i den tyske Toldlov. Man erklærer, at Forbrugerne bærer Tolden, og det erklæres navnlig med stor Styrke af Landbruget. Men naar Talen er om den tyske Told, bæres Tolden ikke af de tyske Forbrugere, men af de danske Producenter, de danske Landmænd. Og nu skulde man synes, at disse danske Landmænd maatte være alt for haardt ramt af Skæbnen, naar de som Producenter maa bære Tolden, naar det drejer sig om den tyske Told, som dæmmer op for deres egne Varer, og samtidig som Forbrugere overfor den danske moderate Industribeskyttelse ogsaa skal bære denne Told.

Jeg tror, at man kan sætte et Spørgsmaalstegn ved Ærligheden af en saadan Agitation, og jeg tror, at hele den Situation, der ligger for, og den Fortid, der ligger bag, ikke berettiger Venstre til denne Agitation. Thi det er yderst ringe Beløb, vi har af Toldskatter i dette Land, navnlig i Sammenligning med de direkte Skatter, som Venstre mere kan tilskrive sig Æren af, og med Arbejdsløshedsunderstøttelsen, som skal betales til de arbejdsløse efter en Lov, Venstre selv har Æren af og derfor ikke kan have glemt.

Til Gengæld har man den Taktik at skyde os Konservativt Toldfanatisme i Skoene. Jeg tror, at Fanatismen findes paa anden Side. Det, vi ønsker i denne Situation, er kun at føre Linien fra 1922 videre, fordi vi saa og ved, at de Foranstaltninger, man den Gang traf, er gode. De efterlod gode Erfaringer, og paa disse Erfaringer er det, vi ønsker at bygge, og intet videre. Vi ønsker enkelte begrænsede, kortvarige Kriesatser, hvor de kan hjælpe,

og vi ønsker selvsagt ikke at gennemføre dem, hvor de kan skade. Men vi ønsker ogsaa lidt mere Konsekvens i Handlingerne, end det gav sig Udtryk, da man i 1923 ophævede Importreguleringen for Skotøj af Hensyn til Czekoslovakiet. Den Tak, man fik, fordi man saaledes prisgav en dansk Produktion til Fordel for Opretholdelsen af Handelsforbindelsen med et bestemt Land, var, at Czekoslovakiet siden da næsten ikke har købt af os alligevel, medens dette Land nu er med til at sende den Dumpingimport ind over Landets Grænser, der ødelægger og undergraver Tekstilindustrien og skaber de mange arbejdsløse.

Derfor vil jeg tilføje, at lige saa lidt som vi ønsker at skade berettigede Eksportkrav gennem Kriesatser, saaledes ønsker vi at fremhæve, at skal vi en anden Gang afgive noget som f. Eks. Importregulering af Skotøj, som man opgav i de Tider, saa giver vi det kun mod at faa noget sikkert til Gengæld. Dermed er vi inde i de forretningsmæssige Principper, de Synspunkter, som vi netop til Gavn ogsaa for Landbrugets Eksport ønsker lagt ind i Handelspolitikken, den Handelspolitik, som ikke hidtil har eksisteret. Jeg tror derfor, at man i denne Stund, hvor vi alle kender Midlerne og ogsaa ved, at det kun er indbyrdes Splid, indbyrdes Læggen Gift for hinanden af partipolitisk Karakter, der hindrer, at man gaar disse Veje, skulde gøre sig klart de Krav, der udefra stilles til Forsamlingen i denne Bygning, og vise Folket, at den danske Rigsdag er en levende Organisme, ikke repræsenterende en evneløs Forsamling med en haabløs March paa Stedet, men i Stand til at handle.

Vi er ganske klare over, at vi ikke kan udrette alt, heller ikke ad de Veje, vi mener er de rigtige, og med de Midler, som ligger for. Men blot noget er allerede af Værdi, ethvert Skridt fremad er af Værdi i denne Situation, fordi ethvert Skridt vil drage ogsaa andre efter sig, og ikke mindst er Eksemplets Magt af stor Vigtighed i dette Øjeblik, hvor det synes, som om hele den danske Lovgivningsmagt er kørt fast, og det Tryk, der derved psykologisk lægger sig over Befolkningen, er af en Alvor, vi ikke skal undervurdere. Jeg tror, vi skulde give dette Eksempel her i Rigsdagen, og jeg retter, som den ærede Ordfører for Socialdemokratiet rettede en Appel til os alle, en Appel om i Udvalget at se nøgternt og opportunt paa det foreliggende Spørgsmaal, se Sandheden i Øjnene og handle derefter.

Jeg retter denne Appel og mener at